

Postanowienie z dnia 10 lipca 2001 r.

I PKN 96/01

Powołanie się przez wnoszącego kasację na uchwałę Sądu Najwyższego, która nie została uwzględniona przez sąd drugiej instancji w ustalonym stanie faktycznym sprawy, nie stanowi przedstawienia zagadnienia prawnego uzasadniającego rozpoznanie kasacji (art. 393 § 1 pkt 3 w związku z art. 393 § 1 pkt 1 KPC), jeżeli kasacja nie jest oparta na zarzucie naruszenia przepisów postępowania (art. 393¹ pkt 2 KPC).

Sędzia SN: Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 lipca 2001 r. sprawy Bożeny B. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Wojewódzkiemu w S. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 7 listopada 2000 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 29 maja 2000 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Suwałkach zasądził od Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego na rzecz powódki Bożeny B. kwotę 6025,70 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z naruszeniem art. 52 § 1 pkt 1 KP w związku z art. 32 ust 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. Nr 55, poz. 234 ze zm.) z uzasadnieniem, iż powódka była członkiem władz związku zawodowego, który nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy o pracę. Ze względu na szerokie zmiany organizacyjne i likwidację stanowiska pracy powódki Sąd Rejonowy nie uwzględnił żądania przywrócenia do pracy. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 7 listopada 2000 r. w uwzględnieniu w części apelacji powódki zasądził od pozwanego dodatkowo kwotę 9.944 zł tytułem odszkodowania, gdyż Sąd pierw-

szej instancji nie wziął pod uwagę całości wynagrodzenia powódki, w pozostałej części apelację oddalił, uznając za słuszne stanowisko Sądu Rejonowego co do ustalenia, iż przywrócenie powódki do pracy nie było możliwe.

Kasacja powódki zarzuca wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, art. 45 § 3 KP w związku z art. 56 § 2 KP oraz art. 8 KP, jak również naruszenie art. 328 § 2 KPC i wskazuje, że rozpoznanie kasacji jest uzasadnione ze względu na istotne zagadnienie prawne, jakim - zdaniem kasacji - jest odmowa uwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy pracownika szczególnie chronionego przed rozwiązaniem umowy o pracę a zwolnionego w trybie art. 52 § 1 KP, niezależnie od tego, czy dopuścił się on poważnego naruszenia obowiązków pracowniczych, jeżeli w dacie orzekania zlikwidowano jego stanowisko pracy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 1 KPC Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. W przedmiotowej sprawie przedstawione w kasacji zagadnienie prawne nie występuje.

Kasacja nie jest oparta na tej podstawie, że Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia tych przepisów postępowania, które regulują postępowanie dowodowe oraz wydanie wyroku, a tym samym nie może podważać ustaleń Sądu pierwszej instancji (nie zakwestionowanych przez Sąd drugiej instancji), że po pierwsze - powódka jako zastępca dyrektora Szpitala do spraw pracowniczych nie wykonała zadań związanych ze zorganizowaniem i przygotowaniem projektów rozstrzygnięć kadrowych w celu terminowego wykonania umowy zawartej między Szpitalem a Ministerstwem Zdrowia (dotyczącej przekazania środków publicznych na dopłatę do związkowych kosztów świadczeń zdrowotnych) co zostało zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych na zajmowanym stanowisku, po drugie - stanowisko zastępcy dyrektora do spraw pracowniczych zostało zlikwidowane, co uniemożliwiało przywrócenie powódki do pracy. Jeżeli zatem te ustalenia nie zostały zakwestionowane poprzez wskazanie, jakim przepisom postępowania uchybiono przy ich dokonywaniu oraz jak istotny wpływ uchybienia te miały na wynik

sprawy, to należy stwierdzić, że teza postawionego w kasacji zagadnienia prawnego jest wadliwa. Przy uznaniu bowiem, że powódka ciężko naruszyła obowiązki pracownicze, jej roszczenie o przywrócenie do pracy mogło (w trybie art. 477¹ § 2 KPC) zostać uwzględnione alternatywnie w postaci odszkodowania. Na podstawie bowiem tego przepisu sąd może uwzględnić roszczenie o odszkodowanie zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy (art. 56 KP) zgłoszonego przez pracownika objętego ochroną przed rozwiązaniem stosunku pracy z art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, jeżeli roszczenie o przywrócenie do pracy jest nieuzasadnione ze względu na sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa (patrz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1996 r., I PZP 19/96, OSNAPiUS z 1998 r. nr 6, poz. 175, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1994 r., I PZP 40/93, OSNCP z 1994 r. z. 12, poz. 230, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1996 r., I PRN 103/95, OSNAPiUS 1996 r. nr 15, poz. 210, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., I PKN 23/97, OSNAPiUS z 1997 r. nr 21, poz. 419, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1998 r., I PKN 106/98, OSNAPiUS z 1999 r. nr 10, poz. 336). Sformułowane w kasacji zagadnienie prawne jest w istocie odwróceniem tezy wynikającej z przedstawionego wyżej utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego i nie może być uznane za nowe istotne zagadnienie prawne. Nie budzi już także poważnych wątpliwości prawnych wykładnia art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, art. 8, 45 § 2 i 3 KP oraz art. 56 § 2 KP, czego potwierdzeniem jest powołanie się kasacji na wyroki Sądu Najwyższego w sprawach I PKN 215/98, I PKN 571/97 i I PKN 539/97. W wyrokach tych Sąd Najwyższy uznając żądanie przywrócenia do pracy pracownika korzystającego ze szczególnej ochrony trwałości stosunku pracy za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa kładł wprawdzie nacisk na konieczność występowania szczególnie nagannego postępowania pracownika, któremu w przedmiotowej sprawie kasacja zaprzecza, jednakże ocena naganności takiego postępowania i jej ciężar gatunkowy należą niewątpliwie do elementów stanu faktycznego (zajmowane przez pracownika stanowisko, zakres obowiązków, waga niewykonanego zadania), z którym kasacja wprawdzie polemizuje, ale którego nie może skutecznie zakwestionować przez wskazanie naruszenia właściwych przepisów postępowania, prowadzącego do wadliwości ustaleń faktycznych.

Na tle zaś wiążących Sąd Najwyższy tych ustaleń sformułowane w kasacji zagadnienie prawne nie występuje, co na podstawie art. 393 § 1 pkt 1 i art. 393⁷ § 1 KPC prowadzi do rozstrzygnięcia jak w sentencji.

=====